

Olikohan se unta? Joku kysyi minulta 'elämän tarkoitusta.' No, minähän selitin sen kysyjälle. Siis, että "olemme täällä vain lisääntyäksemme ja täyttääksemme maailman. Asia on tosin vielä pahasti kesken. Miksikö? No kun toinen pää vuotaa koko ajan." "Mitä tarkoitat", se joku kysyi. "No sitä, että vaikka ihmisiä sikiää tänne taukoamatta, niin heitä myös kuolee pois. Se on harmillista. Miten maailma voisi täyttyä tällä konseptilla?" Se joku ei osannut sanoa tähän mitään. Entä se lisääntymispuoli sitten? Selitin, että "nuorena lisääntymisasiat ovat melkein aina mielessä ja valmiuttakin löytyy, jos kohde sen osoittamiselle miellyttää silmää. Niin kai se on tarkoitettukin, tarkoitan siis tuota valmiusherkkyyttä. No, hutejakin tietysti sattuu, muuten kai maailma olisikin jo täynnä, oletan. Kun ihminen vanhenee, käy herkkyyksikin jotenkin valikoivammaksi tai toisaalta se saattaa johtua siitä, että 'sielu soi mutta soittopeli ei'.

Luultavasti ymmärrät mitä meinaan? Vaikealtahan tämä tuntuu minustakin, vaikka asiaa kuinka päin pohdiskelisin." Tässä tuo joku oli kanssani samaa mieltä ja sanoi, että "teemaa on yritetty miettiä jo Raamatussakin." "Vai niin", totesin, koska en ole erityisemmin tuota teosta tutkinut. Olisiko pitänyt, en tiedä. Mutta, että siinäkin tuota asiaa on pohdiskeltu. Mielenkiintoista. "Niin katsos, tuo lisääntymis- ja maailman täyttämisyrittö on sinne joskus kirjattu," tuo joku valisti minua viisaan näköisenä. Havahduin, yrittikö tuo pannahinen jotenkin briljeerata tiedoillaan? Siis minulleko? "Miten asiaan on tuossa mainitsemassasi maailmankirjallisuuden bestsellerissä vastattu? Onko ehkä dilemma selvitetty? Olenko jotenkin pahastikin pudonnut maitokärryiltä", tuumailin minä. Tuo joku katsoi minua pitkään. Ei nyt suoranaisesti nenänvarttaan pitkin, muttei myöskään alta kulmien. Ahaa, lieneekö hänenkin tiedoissaan kukaties reiän mentävä aukko? "Kaikkihan osaavat lisääntyä", hän aloitti. "Ja se maailman täyttäminen sinänsä lienee – miten sen nyt sanoisin - kaikesti käännösvirhe. Tarkoitan siis, että meitähän – siis ihmisiä, on maailmassa todella vähän. Vain surkeat 6 miljardia yksilöä. Ikärakenteemme on nollasta noin 120 vuoteen. Oletko kuomaseni näitä suuria asioita pohtiessasi miettinyt, kuinka suuri osa tästä ihmismassasta on lainkaan lisääntymiskykyistä?" Ai, tuo joku asettaa siis minulle vastattavaksi tällaisen kysymyksen. No mikäpä siinä. Suoraan kysymykseen minulta kyllä pesee suora vastauskin: "En ole." Mutta, jatkan, "koska väittämäsi siis on, että ihmisiä on hyvin vähäinen määrä, niin siinä asiassa olen kanssasi aivan prikulleen samaa mieltä. Perusteluni lähtee liikkeelle karttapallolla. Kyllä. Otetaan siis yksi karttapallo ja yritetään löytää siitä Suomi. Jos onnistumme, niin takuulla paljon vaikeampaa on löytää pallo-Suomesta Inarinjärvi. Hyvä, sekin löytyi siis. Järvi on pinta-alaltaan n. 1100 km². Nyt asetamme järven jäälle kuusi ihmistä jokaisen neliömetrin alueelle, siis esimerkiksi 4 aikuista ja kaksi sylivauvaikäistä. Noin juuri, ja ihan hyvin mahtuvat. Ja sitten vain teemme helpon kertolaskutoimituksen ja 6 miljardia meikäläistä seistä jähäpittää tukevasti Inarin järven jäällä ja voilá jääkin kestää painomme. Hienoa!" Kun lopetamme käsiemme läpsyttelyn ja ylävitokset, toteamme olevamme taas hitusen pidemmällä maailman suurten kysymysten ratkaisun tiellä voidaksemme suunnata mielteemme toisaalle. Unohtamatta kuitenkin hetkeksikään esimerkiksi lisääntymisteemaa – onhan se kaiken A ja O.